

ADİL YILDIRIM

40+
İTİRAF HİKÂYELERİ

© KARAKARGA YAYINLARI 373

*Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü,
telif hakkı sahibinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.*

40+ İTİRAF HİKÂYELERİ

Adil Yıldırım

Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Kutlukhan Perker

Üretim Koordinatörü: Semran Karaçayır

Editör: Neslihan Perker

Sayfa Düzeni: Melike Doğan

Reklam ve Tanıtım Müdürü: Bilgen Ülgen

1. Baskı: Ocak 2022

ISBN: 978-625-7217-91-0

*İmtiyaz Sahipleri: Yelda Cumaloğlu, Mustafa Kutlukhan Perker
KaraKarga Yayınları, Destek Yayınları'nın alt kuruluşudur.*

Yayıncı Sertifika No. 13226

Adres: Abdi İpekçi Cad. No. 31/5

Nişantaşı / İstanbul

Tel. (0 212) 252 22 42

Faks: (0 212) 252 22 43

 karakarga.com

 info@karakarga.com

 [karakargayayinlari](https://www.facebook.com/karakargayayinlari)

 [karakargayayinlari](https://www.instagram.com/karakargayayinlari)

 [karakargayayin](https://twitter.com/karakargayayin)

Baskı: Deniz Matbaa Mücellit

Adres: Maltepe Mahallesi Hastane Yolu Sokak

No. 1/6 Zeytinburnu - İstanbul

Tel: (0) 212 613 30 06

Matbaa Sertifika No. 48625



Destek Dukkan

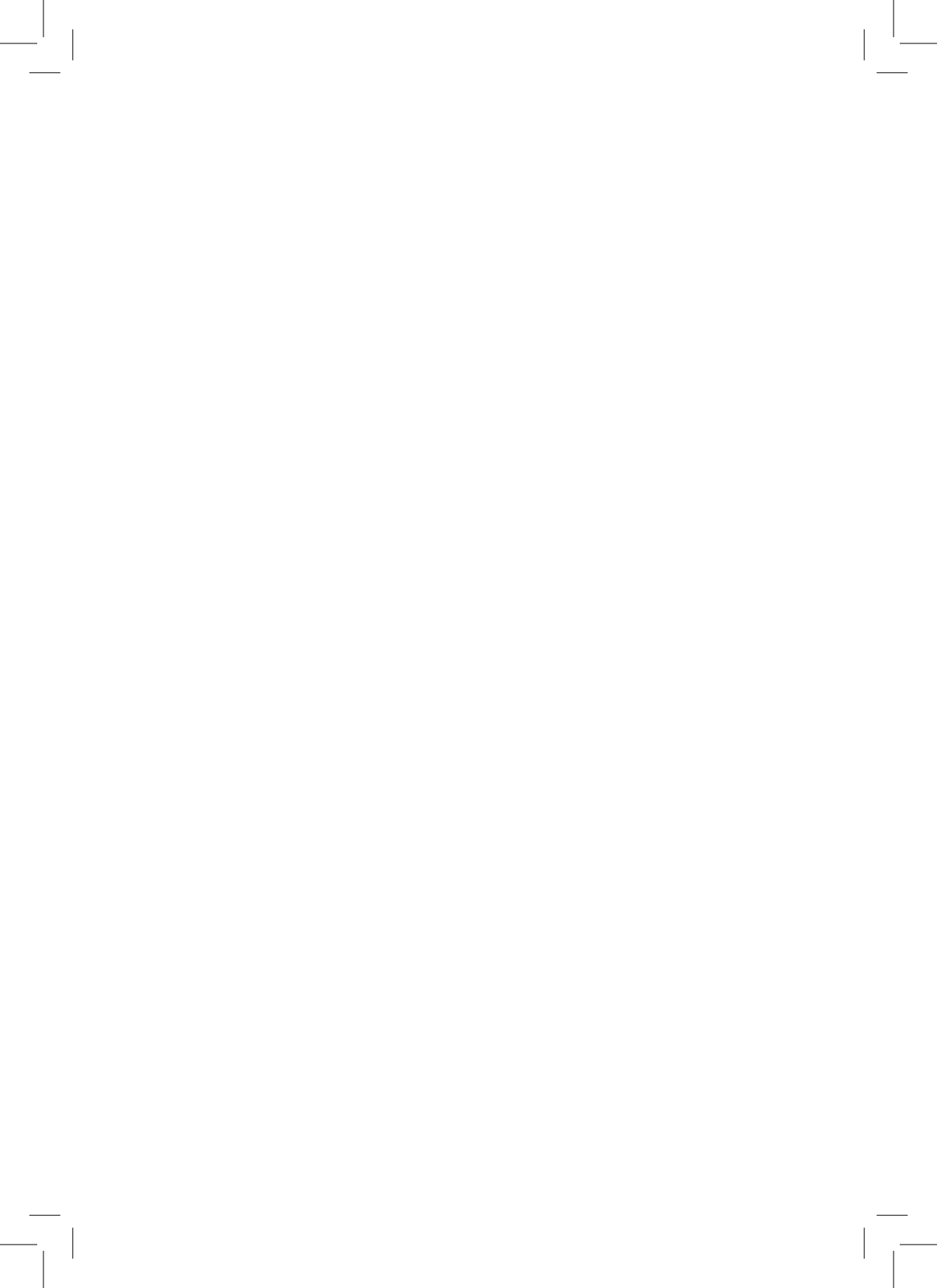
ADİL YILDIRIM

40+
İTİRAF HİKÂVELERİ



İÇİNDEKİLER

KÖTÜLÜĞE GİRİŞ	9
1	
Ruhuma işlemiş pişmanlık duygusu.....	19
2	
Karımı defalarca aldattım.....	29
3	
Onu öldürmek istedim.....	35
4	
Kibir en sevdiğim günahtır.....	39
5	
Rüyalarımaya girmeye başladı.....	49
6	
Nefretle büyüdüm.....	53
7	
Onun yaşadığı hayatı kıskanıyorum.....	61
8	
Ben kadınları kullanmayı bilirim.....	73
9	
Ben mağduru oynamayı severim.....	93
10	
Ben her gün haset duygusuyla yaşıyorum.....	103
11	
Onları öldürmek bana keyif verdi.....	133
12	
Final sahnesi.....	167



“*Cehennem boş; çünkü bütün şeytanlar burada...*”
William Shakespeare



KÖTÜLÜĞE GİRİŞ

Her insanın kötülük ile tanıştığı bir an vardır. Bir yaş demiyorum çünkü kaç yaşında içimizdeki şeytanı keşfettiğimizi hatırlamayız oysa o şeytan ile göz göze geldiğimiz anı asla unutmuyoruz. Kötülüğün sorumluluğunu her zaman bizim dışımızdaki bir şeytan imgesine yüklerken rahatlarız, bu durum geceleri daha rahat uyumamızı sağlar ve vicdan denen ağırlığın altında ezilmemiş oluruz. Aslında, son derece iyi kalpli olan bizleri sürekli kötülüğe sürükleyen o şeytan figürü, bizi kötülük yapmaya teşvik ederken suçsuz olduğumuzu bilmek isteriz. Bunu biliyor olmanın dayanılmaz hafifliği ile her sabah yataktan kalkarız çünkü dışarıdaki umut dolu hayat bizi beklemektedir.

Hayata devam edebilmek iki şekilde mümkündür; görmezden gelmek ya da olup biten her şeyin sorumluluğunu bizim dışımızdaki koşullara bağlamak. Görmezden gelmenin maliyeti bana kalsın oldukça büyüktür, çünkü böyle davranan insanlar hissizleşir ve yaşam sevinçlerini kaybederler. Öte yandan, ikinci yolu deneyerek kötülüğün utancını kendisi dışındaki unsurlara bağlayan insanlar ise, belki çok mutlu bir hayat yaşar fakat ömür boyu kendilerine yalan söylerler.

İnsan ruhunda iyilik ile kötülük sürekli savaş halindedir ve bu savaş kimi zaman iyi tarafımız kimi zaman ise karanlık ruhumuz

kazanır. Eğer bir insanın içinde hiçbir kötülük düşüncesi olmasaydı o insanın iyilikten yana olduğunu söyleyemezdik. Çünkü seçme şansı olmayacaktı, ruhunda ona sadece iyilik sunulduğu için mecburen iyi olmak zorunda kalacaktı. Oysa bir insanın içindeki kötülük ne kadar güçlüyse, iyilikten yana olması o kadar değerlidir. Ruhundaki şeytani taraf ona kötülük yapmasını fısıldarken, o yine de buna karşı durabildiğine göre iradesi çok güçlü bir insandan bahsediyor oluruz. Bu nadir bir durum; çünkü genelde insan zayıf bir varlıktır ve hem kötülük yapmayı hem de bunun ağır sorumluluğundan uzak durmayı tercih eder. Daha da kötüsü, insanın özü ego ile çalışır ve kimse zaafalarını kabul etmek istemez...

Bu kitap bir istisna olacaktır çünkü yazılış hikâyesi az önce yukarıda okuduğunuz bazı satırları yalanlıyor. Yaptığı kötülüklerin sorumluluğunu almak istemeyen insanların, hayatlarında bir defa olsun farklı davranıp ruhlarındaki şeytani kötülükleri ortaya koydukları hikâyeler bazı sayfalarda sizi dehşete düşürebilir. İşin ilginç yanı, kitabın ortaya çıkma hikayesinde, yürüdüğümüz yolları itirafta bulunan insanların döşemiş olmasıdır. Daha ilginç olan ise itirafta bulunan herkesin sonrasında derin bir nefes almasıydı. Öyle bir nefes ki yeryüzüne yeni gelmiş bir bebeğin ilk nefesine benzetmiştim fakat biraz daha dikkat edince, aslında öyle olmadığını ve tam aksine son nefesini hiç arkasına bakmadan veren bir insanın yüzündeki rahatlama ifadesi ile itirafta bulduklarını fark ettim. Bu durum her defasında tüylerimin diken diken olmasına neden olurken, aynı zamanda itiraf kavramının insan ruhu için ne kadar rahatlatıcı olduğunu görmemi sağladı.

Bu satırları yazmadan altı ay önce başladı bu kitabın yolculuğu ve sanırım eğer detayları verirsem ben de bir miktar rahatlamış olacağım.

2020 senesi Haziran ayının ortaları gibi, İstanbul'da bahardan hızla yaz mevsimine doğru geçiş yapan rüzgârları dinlediğim bir tepede uzun zamandır görmediğim bir dostum ile kahve içiyordum. Aramızdaki sessizlik, sırtını otuz yıllık dostluğumuza dayamıştı ve birbirini iyi anlayan insanların sessizce anlaşabildikleri bir çeşit huşu içinde kahve keyfini yaşıyorduk.

“Yeni kitabın ne üzerine olacak?” diye sordu aniden.

“Düşünüyorum” dedim, kısaca.

Sonra aklıma geldi ve birden ekledim; “*Flört Etme Sana-tı*’nı daha yeni çıkardım, bir ay bile olmadı, bırak da biraz dinlenelim.”

Bakışlarından hafif bir gülümsemenin geçip gittiğini gördüm ama yüzüne yayılmadan onu saklamayı başardı. Beni o kadar uzun zamandır tanıyordu ki ne düşündüğünü hemen anladım.

“Bu sefer öyle olmayacak, biraz dinlenmek istiyorum” dedim.

Hiç inanmadığımı belli eder şekilde kafasını salladı ve uzaklara bakmaya devam etti.

“Konuşabilirsin” dedim.

“Konuşabileceğimi biliyorum ama gerek yok” dedikten sonra kahvesinden bir yudum aldı ve sözlerine devam etti, “Senin zihninde her zaman yeni fikirler dolaşır ve sen yelken açacak yeni bir rüzgâr bulursun” dedi.

Neden bilmiyorum ama dudaklarımdan şu sözler dökülünce ben bile şaşırdım: “İnsanların günahlarını yazmak isterdim.”

“Benden başlayabilirsin hocam” dedi, “Sana daha önce anlatmadığım bazı günahlarımı çıkarabilirim ama bir şartla; ismimi yayımlamayacaksın.” Şaşkın bakışlarımı görünce devam etti, “Bence bu bir ihtiyaç ve bana iyi gelebilir, üstelik senden daha çok güvenebileceğim başka birini tanımıyorum. Senin aradığın gerçek hikâyeler değil mi?”

“İyi de tek bir hikâye yeterli olmaz, farklı hikâyelerden oluşan bir kitap yazmaktan bahsediyorum.” dedim.

“Bunda ne var?” diye çıkıştı aniden, “Etrafına bir baksana, herkes günah çıkarmak istiyor, insanlar her gün kötülük yapmaya devam ediyorlar, yeterince hikâye bulursun.”

Bu satırları yazarken itiraf ediyorum ki bu fikir o zamanlar aklımdaydı ve sadece birinin beni cesaretlendirmesine ihtiyaç duyuyordum. Sanırım o anda ihtiyacım olan motivasyonu dostumdan almış olmanın güveniyle zihnimde kesin olarak bir karar vermiştim ama yine de ona bunun imkansız olduğunu söyledim.

İnsan ruhu böyledir, sevincini saklamayı sever...

Bana ısrar etmeye başladı, bu sefer rahatsız olduğumu belli eden bir ifadeyle ona baktım ve “Bugün benimle günah çıkarmak için mi görüşmek istedin?” diye sordum, “Berbat ruhunu arındırmak için beni kullanmana izin vermeyeceğim!”

Sessizce güldük ama artık önümde yeni bir yolun uzandığını sanırım ikimiz de biliyorduk.

Ona bir söz verdim ve hikâyesinde gerçek ismini kullanmadım. Bu kitapta yer alan itirafların tümünde isimler değiştirildi fakat hikâyelerin özüne dokunmadım. Ne bir kelime ekledim ne de çıkardım. Hikâyelerin kahramanlarını yakın çevremden seçtim ve itiraflar üzerine bir kitap yazmayı düşündüğümü onlara söylediğim zaman, ne kadar istekli olduklarını görünce şaşırdım. Bunun birkaç sebebi olduğunu düşünüyorum; öncelikle hepsinin de günah çıkarmaya ihtiyacı vardı çünkü ruhlarındaki yükten kurtulmak istiyorlardı. İkincisi bunu yaparken uzun zamandır tanıdıkları ve güvendikleri bir insanın onlara bu teklifle gidiyor olması ikna olmalarını sağlıyordu. Öte yandan kimseyi ikna etmek için çok uğraştığımı söyleyemem çünkü genelde herkes bu fırsatın

üzerine atladı. Kitabın ana fikrinden bahsettiğim zaman “Düşünmem için bana biraz zaman ver” diyenler bile ertesi gün dönüş yaparak “Hadi görüşelim!” dediler.

Bazı sayfalarda okuyacağınız üzere; itiraflar sırasında bazen aramızda bir sohbet oluştu ve onlara sorular yönelttim. Bu soruları yanıtlarken hem kahkahalar attık hem de yeri geldi duygulandık. Kesin olan bir şey varsa; tüm itiraflar çok samimi bir sohbet içerisinde gerçekleşti ve yazıya dökme kısmında bile bazı anları hatırladığım zaman duygulandım.

Neden biliyor musunuz?

Çünkü yıllardır *yakından tanıdığımı sandığım* bazı insanların aslında bana ne kadar yabancı olduklarını ve onları hiç yakından tanımamış olduğumu gördüm. İnsanın bu hayatta yaşadığını tüm kalbiyle hissettiği bazı anlar vardır; işte ben bu kitabın yazılış sürecinde o anları derin bir nefesle içime çektim. Bunun ötesinde, onların ruhundaki saklı gizli köşeleri gördükçe yeryüzünde yalnız olmadığımı hissettim ve bu duygunun beni sınırsız sardığını söyleyebilirim. Yalnız olmadığını hissetmek ve aynı deliliği paylaşmak- eğer bunun adına delilik denirse- insanın kendini iyi hissetmesini sağlıyor. Bu duyguyu seviyorum.

Daha önceki kitaplarımda olduğu gibi bu kitabın da benim hiç tahmin etmediğim köşelere ulaşacağını biliyorum. Dünyanın uzak ucunda yaşayan ve hiç tanımadığım okurlarımdan yorumlar geldiğinde, bunun sevincini yaşıyorum ve derin bir nefes gibi bu yorumları içime çekiyorum. Sanırım bu kitapla birlikte farklı bir duyguyu daha tadabilirim, bazı okurların ruhunda henüz tanışmadıkları veya yüzleşmek istemedikleri karanlık köşelerden mesajlar alacağım. Sayfaları çevirirken aramızda gizlice fısıldaşıyor olacağız çünkü biz aynıyız, bunu hissettiğinizi biliyorum ve bu bizim sırrımız...

Bu kitapta itiraflarını sizinle paylaşan insanlar farklı yaşam koşullarından geliyorlar, hepsini içimden geldiği gibi isimlendirdim ve yaşlarını bile belirtmek istemedim. Bazıları “İsmimle yayımlayabilirsin” dedi, ancak, insan bazen bir ruh haliyle verdiği karardan başka bir ruh haliyle pişman olabilir, bunu bildiğim için gerçek isimleri sakladım. Bununla yetinmedim ve onların çok istekli olmalarından faydalanarak hepsine resmi evrak imzalattım! Bu hikayemi yayımlayabilirsin diyerek imzaladılar.

Burada itirafta bulunan insanların arasında danışanlarım yoktur. Onların hikâyelerine hiçbir kitabımda asla yer veremem. İlginç bir şekilde bazı danışanlarım itiraflarıyla yer almak istediler ancak bunu kabul etmedim.

Bunun yerine yakın çevremden tanıdığım insanları tercih etmemin bir diğer sebebi ise şuydu; uzun yıllardır tanıdığım insanların aslında bana ne kadar yabancı olduklarını görmemin bana yaşattığı *vertigo* duygusu. İtiraf ettikleri bazı şeyler karşısında kanım dondu çünkü tanıdığı kişilerin kötü olduklarını anladığı anda insanın tansiyonu düşer ya; işte bunu yaşadım.

Yoğun bir adrenalin olduğunu itiraf etmeliyim...

Yakın çevrenizde olmayan ve gerçekte hiç tanımadığınız insanların kötülükleri sizi etkilemez çünkü onlar size yabancı oldukları gibi aynı zamanda kötü olabilirler. Bu durumu ilginç buluyorum; çünkü tanınmıyor olmak kötü olmaya giden bir geçiş izni gibidir...

Oysa tanınıyor olmanın ne kadar zor ve çetrefilli olduğunu size biraz anlatmak istiyorum. Hayatımın son iki senesi yoğun bir tanınma serüvenine dönüştü. Buna alışık olmadığım için ilk başlarda etrafımda neler döndüğünü anlamak biraz zaman aldı. Sonra buna alıştım ve insanın en büyük becerisi olan adaptasyon formülünü uyguladım. Beni yakından tanıyan insanlar dikkat çekmeden yaşamayı ne kadar sevdiğimi bildikleri için bu

deneyime şaşırdılar, çünkü benimle birlikte nereye gitseler dışarıdan insanların yanımıza yaklaşip resim çektirme istekleri onları şaşkına çevirdi. Normal şartlar altında bu durum bir insanı şımarabilir ancak bende böyle bir etkisi olmadı, sadece daha fazla sayıda insanla etkileşime geçmiş oldum, hepsi bu.

Benim yaşadığım şöhret sanırım tarihte daha önce yaşanmadı çünkü sadece kadınlar tarafından tanınan, ancak erkeklerin hiçbir şekilde tanımadıkları bir adam olmak dışarıdan bakıldığı zaman çok nadir bir şöhret çeşidi olabilir. Örneğin bir devlet dairesine gittiğim zaman kadınların “Aaaaa papatyam gelmiş!” diyerek etrafımı sardıkları ve erkeklerin yüzünde en ufak tanıdık bir ifade göremediğim anları unutamam. Bu süreçte televizyonda gündüz programlarına çıktım ve gündüz televizyon izleme fırsatı olan kadınların yoğun ilgisine mazhar oldum. Öte yandan sadece akşamları televizyon izleyen ve YouTube ile pek bir ilişkisi olmayan insanların tanımadıkları birisi olarak yaşantımı sürdürüyorum. Bu tanınma konusundan özellikle bahsetmek istedim, çünkü bu süreçte gerçekten ünlü olan ve milyonların kalbine girmiş bazı şöhret isimlerle dostluk kurdum. Bu kitapta onlardan bazılarının itirafları yer alıyor. Tanınma konusunun onlar için ne kadar önemli olduğunu yakından gözlemleyince oldukça şaşırdım çünkü bazı insanlar için yaşam sevinci tamamen şöhrete bağlı, gittikleri bir yerde tanınmadıkları zaman rahat olamıyorlar. Bunun bana ne kadar uzak bir duygu olduğunu anlayınca kendimi iyi hissettim çünkü kendimi iyi hissetmem için neyse ki birileri tarafından tanınmam ya da beğenilmem gerekmiyor.

İtirafıta bulunan herkes farklı yaşam koşullarından gelse de hepsinin bir ortak noktası var. Buna özellikle dikkat ettim ve itirafları kabul ederken bu şarta uymayanları kabul etmedim. Hepsi de 40 yaş ve üzerinde olmalıydı!